

LIBRIS

We know
books

Alexandre Dumas

Cei trei muschetari

volumul II

Traducere din limba franceză de Daniel Voicea
Ilustrații: Șerban Andreescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**DUMAS, ALEXANDRE** tatăl

Cei trei muschetari / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză de Daniel Voicea ; il.: Șerban Andreescu. - București : Didactica Publishing House, 2023

3 vol.

ISBN 978-606-048-635-0

Vol. 2. - 2023. - ISBN 978-606-048-633-6

I. Voicea, Daniel (trad.)

II. Andreescu, Șerban (il.)

821.133.1

Les trois mousquetaires**© 1844, 1991, Alexandre Dumas**

© 2023, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,

Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506, București

ISBN: 978-606-048-633-6

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducere: Daniel Voicea

Ilustrații: Șerban Andreescu

Redactor: Alina Perțea

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Alina Perțea

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:

Tel./fax: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro**CUPRINS**

22. Baletul Merlaison.....	7
23. Întâlnirea.....	18
24. Pavilionul.....	34
25. Iubita lui Porthos.....	49
26. Teza lui Aramis.....	77
27. Soția lui Athos.....	103
28. Întoarcerea.....	131
29. Goana după echipament.....	152
30. Milady.....	165
31. Englezi și francezi.....	176
32. Un prânz la notar.....	188
33. Subretă și stăpână.....	202
34. În care se vorbește despre echipamentul lui Aramis și cel al lui Porthos.....	217
35. Noaptea, toate pisicile sunt negre.....	230
36. Vis de răzbunare.....	240
37. Secretul lui Milady.....	251
38. Cum a obținut Athos echipamentul, fără pic de efort.....	261
39. O vedenie.....	275
40. Cardinalul.....	288
41. Asediul cetății La Rochelle.....	300
42. Vinul de Anjou.....	320

Baletul Merlaison

A doua zi, în tot Parisul nu se vorbea decât despre balul pe care consilierii municipali îl organizau în cinstea regelui și a reginei și la care Majestățile Lor urmau să danseze faimosul balet Merlaison, preferatul regelui.

De opt zile se făceau, într-adevăr, toate pregătirile la Primăria Parisului de la Hôtel de Ville pentru seara aceasta de gală. Tâmplarul orașului ridicase estrade¹ pe care urmau să stea doamnele invitate; băcanul orașului împodobise din belșug sălile cu două sute de lumânări din ceară albă, o dovadă de lux nemaipomenit pentru vremea aceea; în sfârșit, fuseseră înștiințați douăzeci de violoniști, iar prețul care li se dădea fusese fixat la dublul prețului obișnuit, dat fiind că, spune raportul acesta, trebuiau să cânte noaptea întreagă.

La ora zece dimineața, domnul de La Coste, stegar al gărzilor regale, urmat de doi ofițeri loțtiitori și de mai mulți arcași ai corpului de gardă, veni să ceară grefierului orașului, pe nume Clément, toate cheile ușilor, camerelor și birourilor Primăriei. Cheile acestea îi fură predate pe loc; fiecare avea atașat un bilețel care trebuia să-i deslușească rostul și, începând din acel moment, domnul de La Coste fu însărcinat cu paza tuturor ușilor și a aleilor.

¹ Platformă (demontabilă) de mici dimensiuni, improvizată, în aer liber ori într-o sală, pe care au loc reprezentații artistice (n.t.).

La ora unsprezece, veni, la rândul său, Duhallier, căpitanul gărzilor, aducând cu el cincizeci de arcași care se răspândiră numaidecât în Primărie, la ușile care le fuseseră repartizate.

La ora trei, ajunseseră două companii ale gărzilor, una franceză, alta elvețiană. Compania gărzilor franceze era alcătuită jumătate din oamenii domnului Duhallier, jumătate din oamenii domnului des Essarts.

La ora șase seara, invitații începură să vină. Pe măsură ce intrau, erau conduși în sala mare, pe estradele pregătite.

La ora nouă, sosi soția magistratului negustorilor². Cum era, după regină, cea mai însemnată persoană de la petrecere, fu primită de domnia orașului și invitată să ia loc în loja din fața celei pe care trebuia s-o ocupe regina.

La ora zece, se pregăti degustarea dulcețurilor pentru rege, în sălița de pe latura cu Biserica Saint-Jean³ și în fața bufetului de argint al orașului, care era păzit de patru arcași.

La miezul nopții, se auziră strigăte puternice și nenumărate urale – era regele care înainta pe străzile ce duc de la Luvru la Hôtel de Ville și care erau iluminate toate cu felinare colorate.

Pe dată, consilierii municipali, îmbrăcați în robele lor de postav și având înaintea șase sergenți care țineau câte o torță în mână fiecare, ieșiră înaintea regelui, pe care-l întâlniră pe trepte, unde magistratul negustorilor îi ură bun-venit, la care Majestatea Sa răspunse scuzându-se pentru

² În 1625, magistratul negustorilor era din comuna Bailleul (n.ed. orig.).

³ Saint-Jean-en-Grève, la est de Hôtel de Ville (n.ed.orig.).

întârziere, dar aruncând vina asupra domnului cardinal, care-l reținuse până la ora unsprezece pentru a vorbi despre chestiuni de stat.

Majestatea Sa, în costum de ceremonie, era însoțit de Alteța Sa, fratele regelui, de contele de Soissons, de starețul mănăstirilor, de ducele de Longueville, de ducele d'Elbeuf, de contele d'Harcourt, de contele de La Roche-Guyon, de domnul de Liancourt, de domnul de Baradas, de contele de Cramail și de cavalerul de Souveray.

Toți observară că regele avea un aer posomorât și preocupat.

Un cabinet fusese amenajat pentru rege și un altul pentru Alteța Sa, fratele regelui. În fiecare dintre aceste cabinete erau așezate costume de carnaval cu măști. La fel se procedase pentru regină și pentru soția magistratului. Domnii și doamnele din suita Majestăților Lor trebuiau să se îmbrace doi câte doi în camere special pregătite în acest scop.

Înainte de a intra în cabinet, regele dădu ordin să fie anunțat imediat ce cardinalul își va face apariția.

La o jumătate de oră după intrarea regelui, răsunară noi urale – acestea vesteau sosirea reginei. Consilierii primăriei procedară la fel cum o mai făcuseră o dată și, avându-i pe sergenți în față, ieșiră înaintea ilustrei lor participante.

Regina intră în sală – lumea observă că, asemenea regelui, părea tristă și, mai ales, obosită.

În clipa în care intra, cortina unei mici loji care până atunci rămăsese închisă se deschise și se văzu apărând capul palid al cardinalului, îmbrăcat în cavalier spaniol. Ochii i se fixară asupra celor ai reginei și un zâmbet înfiorător

de bucurie îi flutură pe buze – regina nu purta eghileții din diamante.

Regina rămase câțva timp pe loc, primind complimentele domnilor din oraș și răspunzând la salutul doamnelor.

Deodată, regele apăru împreună cu cardinalul în pragul uneia dintre ușile sălii. Cardinalul îi vorbea în șoaptă, iar regele era foarte palid la față.

Regele își croi drum prin mulțime și, fără mască, cu hainele vestonului său abia înnodate, se apropie de regină, și cu o voce schimbată, spuse:

— Doamnă, îi spuse el, de ce, așadar, dacă nu vă e cu supărare, nu purtați eghileții din diamante, când știți că mi-ar fi plăcut să-i văd?

Regina își roti privirea în jur, și-l văzu în spatele regelui pe cardinal care avea pe față un rânjet diabolic.

— Sire, răspunse regina cu o voce schimbată, pentru că m-am temut să nu li se întâmple ceva în mijlocul acestei mari mulțimi.

— Și v-ați înșelat, doamnă! Dacă v-am făcut cadoul acesta, era ca să-l purtați. Vă spun că v-ați înșelat.

Și vocea regelui tremura de furie; toată lumea privea și asculta cu uimire, neînțelegând nimic din ce se petrecea.

— Sire, spuse regina, pot trimite să-i caute la Luvru, unde se află, și astfel dorința Majestății Voastre va fi împlinită.

— Trimiteți, doamnă, trimiteți, și asta cât mai degrabă: căci într-o oră va începe baletul.

Regina salută în semn de supunere și urmă doamnele care trebuiau s-o conducă la cabinet.

La rândul său, regele se îndreptă înspre al lui.

În sală se stârni un moment de tulburare și confuzie.

Toată lumea putuse să observe că se petrecuse ceva între rege și regină; dar amândoi vorbiseră atât de încet, încât toată lumea, din respect, se îndepărtase câțiva pași și nimeni nu auzise nimic. Viorile răsunau cu putere, dar nu le asculta nimeni.

Regele ieși primul din cabinet; era într-unul din cele mai elegante costume de vânătoare, și Alteța Sa Domnul și ceilalți nobili erau îmbrăcați la fel ca el. Era costumul care-i venea cel mai bine regelui și, îmbrăcat astfel, părea, într-adevăr, primul gentilom din regatul său.

Cardinalul se apropie de rege și-i înmână o casetă. Regele o deschise și găsi în ea doi eghileți cu diamante.

— Ce vrea să însemne asta? îl întrebă el pe cardinal.

— Nimic, răspunse acesta, doar că, dacă regina are diamantele, lucru de care mă îndoiesc, numărați-le, sire, și, dacă nu veți găsi decât zece, întrebați-o pe Majestatea Sa cine poate să-i fi furat acești doi eghileți care sunt aici.

Regele îl privi pe cardinal de parcă ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar nu avu timp să-i adreseze nicio întrebare; un strigăt de admirație izbucni de pe buzele tuturor. Dacă regele părea primul gentilom din regatul lui, regina era cu siguranță cea mai frumoasă femeie din Franța.

Este adevărat că ținuta ei de vânătoare îi venea de minune; avea o pălărie din fetru cu pene albastre, un surtuc⁴ din catifea gri perlat prins cu cataramă din diamante și o fustă din satin albastru brodată toată cu argint. Pe

⁴ (Înv.) Haină bărbătească din postav ce acoperă partea de sus a corpului și care se poartă peste cămașă ori vestă (n.t.).

umărul ei stâng străluceau eghileții prinși într-un nod de panglică de aceeași culoare ca penele și fusta.

Regele tresări de bucurie, iar cardinalul, de furie; cu toate acestea, cum erau departe de regină, nu puteau număra eghileții; regina îi avea, dar avea zece sau doisprezece, oare?

În acea clipă, viorile dădură semnalul începerii dansului. Regele înaintă spre soția magistratului, cu care trebuia să danseze, iar Alteța Sa, spre regină. Fiecare își ocupă locul, și baletul începu.

Regele dansa în fața reginei și, de fiecare dată când trecea aproape de ea, devora din priviri eghileții cu pricina, dar nu-i putea număra. O sudoare rece acoperea fruntea cardinalului.

Baletul dură o oră – avea șaisprezece intrări, apoi se sfârși în aplauzele întregii săli. Fiecare dintre cavaleri își conduse doamna care-i fusese parteneră de dans la locul ei, însă regele profită de privilegiul pe care-l avea s-o lase pe a lui în locul în care se afla, ca să înainteze cu pași mari spre regină.

— Vă mulțumesc, doamnă, îi spuse el, pentru bunăvoința pe care ați arătat-o față de dorința mea, dar cred că vă lipsesc doi eghileți, vi-i înapoiez.

Rostind aceste cuvinte, întinse spre regină cei doi eghileți pe care i-i înmânase cardinalul.

— Cum, sire, strigă tânăra regină prefăcându-se surprinsă, îmi mai oferiți încă doi? În cazul ăsta, voi avea paisprezece, așadar?

Într-adevăr, regele numără și cei doisprezece eghileți se aflau pe umărul Majestății Sale.

